

trarchus labrax), τῆς οἰκογ. τῶν Σερρανιδῶν (Serranidae), τὸ λαβράκι Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

γλοιάση ἡ, ἐνιαχ. γλᾶξ' Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλοιάζω.

Ἡ ὀλισθηρότης τῆς γῆς, ἡ γλίστρα: "Εξουτῶδες γλᾶξ' ἐν' (ἐξουτῶδες=ἐξω). Συνών. γλίτσα 4, γλοιασία.

γλοιασία ἡ, ἐνιαχ. γλᾶξία Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) ἐγλᾶξία Πόντ. (Σαντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλοιάζω.

Γλοιάση, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἀν.: "Εγέν'τον ἐγλᾶξία Τραπ. "Εσυραν τὸ σαπῶν, ἐγέν'τον ἐγλᾶξία, ἐρροῦξαν κ' ἐμεσοσκοτῶσαν (ἐρροῦξαν = ἐπεσαν) Σάντ. "Οξικέσ' ἐγλᾶξία ἐν' (ἐξω εἶναι γλίττρα) Χαλδ.

γλοιάσιμον τό, ἐνιαχ. γλᾶξιμον Πόντ. (Ἀμισ. Τραπ. κ.ά.) ἐγλᾶξιμον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλοιάζω.

Ὀλίσθησις, ὀλίσθημα ἐνθ' ἀν.: "Αῶκεμον γλᾶξιμον ἐγλᾶξεν Τραπ. Συνών. γλοιασίος, γλοιάσμα.

γλοιασίος ὁ, ἐνιαχ. ἐγλᾶσίος Πόντ. (Χαλδ.) γλᾶξίος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἐγλᾶξίος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλοιάζω.

Ὀλίσθημα, ὀλίσθησις ἐνθ' ἀν. Συνών. γλοιάσιμον, γλοιάσμα.

γλοιάσμα τό, ἐνιαχ. γλᾶσμα Πόντ. (Ἀμισ. "Οφ.) γλᾶσμαν Πόντ. (Ἀμισ.) ἐγλῳάσμαν Πόντ. (Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) ἐγλῳάμαν Πόντ. (Χαλδ.) ἐγλᾶσμαν Πόντ. (Τραπ.) ἐγλᾶσμαν Πόντ. (Τραπ.) χλῳάσμα Δ. Λιπέρτ., Τζιυπρ. τραούδ., 3, 100.

Ἐκ τοῦ ρ. γλοιάζω, διὰ τοῦ ἄορ.

Ὀλίσθησις, ὀλίσθημα ἐνθ' ἀν.: "Επαθεν ἓνα ἄῶκεμο γλᾶσμα Πόντ. ("Οφ.) Συνών. γλοιάσιμον, γλοιασίος. β) Μεταφ., ἡθικὸν ὀλίσθημα, παρεκτροπή Δ. Λιπέρτ., ἐνθ' ἀν.: "Ἀσμ.

Γιὰ τὰ περίτου χλῳάσματα τῶν κουτσουφλήματά τους ἐν' οἱ ἀθ-θρῶπ' ἡ ἀφορμή, ἐν' τοῦτοι πὺν τὰ κάμουν. Συνών. γλίστρημα, στραβοπάτημα.

γλοιαστερός ἐπίθ. Κύπρ. γλᾶστερός Πόντ. (Κερασ. Οἶν. "Οφ. Τραπ.) Οὐδ. γλᾶστερόν Πόντ. (Οἶν. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλοιάζω, παρὰ τὰ ὅμοια εἰς -ερός.

Ὀλίσθηρὸς ἐνθ' ἀν.: Γλᾶστερόν τόπος ἐν' Πόντ. (Τραπ.) "Ετον γλᾶστερόν τόπος κ' ἐγλᾶξαμε Πόντ. (Οἶν.) "Επεικὰ μὴ περάης, γλᾶστερό ἐν' Πόντ. ("Οφ.) Συνών. γλίστρερός.

γλοιαστήρα ἡ, ἐνιαχ. γλᾶστήρα Πόντ. (Ἀμισ. Χαλδ.) ἐγλᾶστήρα Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) ἐγλᾶστέρα Πόντ. ("Ιμερ. Κοτύωρ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γλοιαστήρι, τὸ ὅπ. βλ.

Τόπος ὀλισθηρὸς ἐνθ' ἀν.: Τέρεν καὶ μὴ πατῆς 'ς σὰ ἐγλᾶστέρας (πρόσεχε καὶ μὴ πατῆς εἰς τόπους γλοιώδεις, ὀλισθηρούς) Κοτύωρ. Συνών. γλίτσα 4, γλοιαστήρι, γλοιαστοῦρα, γλοιάστρα.

γλοιαστήρι τό, ἐνιαχ. γλᾶστέρ' Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλοιάζω.

Γλοιαστήρα, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἀν.: "Αβοῦτο τὸ μέρος γλᾶστέρ' ἐν' Τραπ. Συνών. εἰς λ. γλίτσα 4, γλοιαστήρι.

γλοιαστούρα ἡ, Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.) γλᾶστούρα Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλοιάζω, κατὰ τὰ ὅμοια εἰς -οῦρα.

Τόπος ὀλισθηρὸς ἐνθ' ἀν.: Πολλὰ γλᾶστούρας εἶναι Πόντ. (Κερασ.) Συνών. εἰς λ. γλίτσα 4, γλοιαστήρι.

γλοιάστρα ἡ, Κύπρ. χλῳάστρα Δ. Λιπέρτ., Τζιυπρ. τραούδ., 3, 52 γλᾶστρα Πόντ. ("Ινέπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλοιάζω.

Τόπος ὀλισθηρὸς Κύπρ. — Δ. Λιπέρτ., ἐνθ' ἀν.: "Ἀσμ.

Γιατὶ τούτη πὺν πκιάσαν ἐν' ἐν' ἡ ἴθα στράτα, ἔδει κρεμ-μὸν τῶν χλῳιάστρες τῶν κατηφορητῶν Δ. Λιπέρτ., ἐνθ' ἀν. Συνών. εἰς λ. γλίτσα 4, γλοιαστήρι. β) Λίθος ὀλισθηρὸς Πόντ. ("Ινέπ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κύπρ.

γλοιῶδες ὁ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τὸ φυτὸν Ὑοσκύαμος ὁ μέλας (Hyoscyamus niger) τῆς οἰκογ. τῶν Στρυχνωδῶν (Solanaceae). Συνών. ἀγριο-καπνός, ἀγριοτοῦτοννο, ἀρζάκι, γεροντάκι 3, γέροντας B2, γέρος B10, γερούλι, γιατρούς B3, γλιτζιάς, γλύκυμας, δίσκυμας, δαιμοναριά, δοντόχορτο, λιτσάρμο, στρουμπάρα.

γλοιὸς ἐπίθ. λόγ. πολλαχ. καὶ Α. Πουλιαν., Θλαμέν. Νησ., 26 Α. Μαμμέλ., Θαλασσ., 61—Λεξ. Δημητρ. χλοιὸς Λεξ. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. γλοιός.

1) Ὁ γλοιώδης, κολλώδης ἐνθ' ἀν.: Σιγὰ σιγὰ γινῆκανε ἓνα μὲ τὴν ἀκρογιαλιά, μὲ τίς ξέρες καὶ τὰ καβάκια, μὲ τίς μαλλοῦπες καὶ τὰ φύκια, τὰ θολάμια καὶ τίς ρουφήχτρες, μὲ τὸ γλοιὸ νερὸ 'ς τίς λουμακιές Α. Πουλιαν., ἐνθ' ἀν. || Ποίημ.

Κι ὡς τοῦ αἰθέρα | τὴν ὄψη δὲ θεωρεῖ ποτὲ τὸ σῶμα 'ς τ' ἀμμόφυκα κυλᾶ | κ' εἶναι του στρώμα ἡ γλοιὰ τοῦ βούρκου χλόη νύχτα μέρα

Α. Μαμμέλ., ἐνθ' ἀν. β) Ὁ ὀλισθηρὸς Λεξ. Δημητρ. Συνών. γλιτσερός. 2) Ὡς οὐς., ὁ δαίμων, ὁ διάβολος, ὡς ὁ κατ' ἐξοχὴν καὶ εὐχερῶς διολισθαίνων Λεξ. Δημητρ. β) Ὁ πονηρὸς, ὁ πανοῦργος Λεξ. Δημητρ.

γλοιώνω Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) γλεώνω Πόντ. (Κοτύωρ. Χόψ.) — Α. Παπαδοπ., Ἀρχ. Πόντ. 16 (1961), 6 γλεγιώνω Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γλοιός. Βλ. Α. Παπαδόπ., ἐνθ' ἀν.

1) Σήπομαι, λόγῳ σήψεως καθίσταμαι γλοιώδης Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χόψ. κ.ά.) — Α. Παπαδόπ., ἐνθ' ἀν.: "Εγλέωσεν τ' ἀπάν' ἀτ' ἄς σὰ πολλὰ τὰ γεράδας (ἐσάπισε τὸ σῶμα τοῦ ἀπὸ τὰς πολλὰς πληγὰς) Α. Παπαδόπ. ἐνθ' ἀν. Τὰ στύπα ἐγλέωσαν (τὰ ξινὰ ἐσάπισαν) Χόψ. Τοῦ

χτηνού τ' ἀπάν' τῶσ' ἐγλέωσεν (τοῦ ζώου τὸ σῶμα ἐντελῶς ἐσάπισεν) Κοτύωρ. Συνών. γ λ ο ι α ζ ω 1. 2) Πυρορροῶ Πόντ. (Χόψ.): Ἡ γερά ἐγλέωσεν (ἡ πληγὴ ἔφερεν ἄφθονον πόνον).

γλομπάκι τό, σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ό μ π ο ς διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι. Μικρὸς γ λ ό μ π ο ς, ἥτοι σφαιρικὸν συνήθως ὑάλινον περίβλημα ἡλεκτρικῶν λυχνιῶν σύνθηθ.: Ὡραία - πράσινα - κόκκινα - κίτρινα γλομπάκια σύνθηθ. Κάηκε τὸ γλομπάκι τοῦ φακοῦ μου καὶ θέλω νὰ διὰκω ν' ἀγοράσω ἄλλο (= νὰ διὰκω = νὰ πᾶω) Πελοπν. (Γαργαλ.) Καὶ χάμω 'ς τὸ χῶμα ἦταν πεσμένα κάτι παράξενα χωνάκια, σὰ γλομπάκια μικροσκοπικῆς λαμπίτσας Γ. Ξενοπ., Ἀναδυομέν., 24. Καὶ σκύβανε ὅλοι πάλι 'ς τὰ χαρτιά τους καὶ γράφανε ἡσυχα... κάτω ἀπ' τὰ ἡλεκτρικά γλομπάκια τους Σ. Μελέ, Μιὰ νύχτα, 71. Ἐπειτα ἄρπαξε βιαστικὰ τὸ ἡλεκτρικὸ γλομπάκι πὺν κρεμότανε 'ς τὴ μέση καὶ τοῦ τό 'φερε μπροστὰ 'ς τὰ μάτια του Κ. Παρορ., Κόκκιν. τράγγ., 6.

γλομπάκος ὁ, Πελοπν. (Γαργαλ. Λάμπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ό μ π ο ς καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκος.

1) Γ λ ο μ π ά κ ι, τὸ ὅπ. βλ., Πελοπν. (Γαργαλ.) 2) Μικρὸν τεμάχιον γῆς συνήθως περιφραγμένον Πελοπν. (Λάμπ.): Ἐκεῖνος ὁ γλομπάκος εἶναι δικός μου.

γλομπερὸς ἐπίθ. Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ό μ π ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ερός.

Ὁ ἔχων σχῆμα γ λ ό μ π ο υ, σφαιρικόν.

γλομπίζω ἐνιαχ. γλουβίνου Εὔβ. (Λιχάς).

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ό μ π ο ς.

Ἐπὶ φρούτων, ἀρχίζω νὰ ὠριμάζω ἐνθ' ἄν.: Δὲν εἶχαν γλουβίν', ἦταν ἄγ'ρα τὰ βιόκουκα Λιχάς. Συνών. β λ έ π ω 19, γ γ α λ ί ζ ω, π ρ ο β ά λ λ ω.

γλόμπος ὁ, κοιν. γλόμπους βόρ. ιδιῶμ. γλόβος Ἑρεικ. Ζάκ. Κέρκ. Κωνπλ. Μαθράκ. γλόβος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ὁθων. γλόμβος Κάρπ. Κάσ. Κῶς (Καρδάμ. Πυλ. κ.ά.) γλόβος Κεφαλλ. γλόβη ἡ, Ἀντίπαξ. Παξ. γλεμπὸς Στερελλ. (Δεσφίν.) γλόβος Κεφαλλ. φλόμπος Προπ. (Ἀρτάκ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. g l o b o. Ὁ τύπ. γ λ ό μ π η κατὰ τὰ συνών. γ ἦ, π λ ά σ η, φ ύ σ η.

1) Σφαῖρα ἢ σῶμα σφαιρικοῦ σχήματος πολλαχ.: Βρῆκα 'ς τὸ Λαγκούβαρδο 'ς τὴ θάλασσα 'να γυάλινο γλόμπο. Θὰ 'ναι 'πὸ κείνους πὺν δένουνε 'ς τὰ παραγάδια γιὰ σηματοῦρα Πελοπν. (Γαργαλ.) || Φρ. Τὸν ἔκαμε γλόμπο (τὸν ἐξευτέλισε) ἐνιαχ. Συνών. φρ. Τὸ ν ἔ κ α ν ε μ π ί λ ι ε ς. Μὲ τὸ γλόμπο δὲν γίνονται αὐτὰ (= δὲν γίνονται εὐκόλως, ὅπως-ὅπως) Κωνπλ. Συνών. φρ. Δ ἔ ν γ ί ν ο ν τ α ι μ ἔ τ ὸ τ ί π ο τ α — μ ἔ τ ἃ φ έ μ α τ α. 2) Ἡ γῆ ὡς ἐκ τοῦ σφαιρικοῦ τῆς σχήματος Ἀντίπαξ. Ἑρεικ. Ζάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Λευκ. Μαθράκ. Παξ. Πελοπν. (Γαργαλ. Κοντογόν. Κοπαν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) — Κ. Σάθ., Τουρκοκρ. Ἑλλ., 565: Οὐλὸς ὁ γλόμπος Κοπαν. Βρέχει σ'οὔλο τὸ γλόμπο τοῦτονε τὸ χειμῶνα Γαργαλ. Θὰ χαθῇ ἡ γλόβη ὅλη Παξ. Σ' αὐτὸν τσῆ γῆς τὸ γλόβο Ζάκ. Καὶ κάμουν νὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ γλόμπου ἐκεῖνους τοὺς ἀλύτους ὅπου ζαπεινῶνουν Κ. Σάθ., ἐνθ' ἄν. β) Περιοχή, τμήμα γῆς Πε-

λοπν. (Βισοκ. Κλουτσιογ.) Στερελλ. (Νεσχῶρ.): Θὰ γυρίσω ὅλο τὸ γλόμπο γύρω Βισοκ. 3) Σφαιρικοῦ ἢ ἄλλου σχήματος ὑάλινον περίβλημα τῶν λυχνιῶν πετρελαίου, οἰνοπνεύματος, φωταερίου, ἡλεκτρικοῦ κ.τ.τ. κοιν.: Γλόμπος μικρὸς - μεγάλος - κόκκινος - ἄσπρος - πράσινος. Ἐσπασε-χάλασε ὁ γλόμπος τοῦ ἡλεκτρικοῦ, τῆς λάμπας κοιν. Ἐσπασε ὁ γλόμπος τοῦ 'λεχτρικοῦ 'ς τὸ δρόμο μας κ' ἤμαστε 'ς τὰ σκοτάδια Πελοπν. (Γαργαλ.) Ὁ γλόμβος τῆς λάμπας σου εἶναι γεμᾶτος σκόνην Κῶς (Καρδάμ.) || Φρ. Ἦπτε μεσημεριὰ-τικά κρασί πολὺ κ' ἔγινε γλόμπος (ἐπὶ οἰνοπότου τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον λάμπει ὡς λαμπτήρ φωτιζόμενος) Ἀθῆν. Πειρ. Ἐγινε γλόμπος ἀπὸ τὸ κρασί (ταυτόσ. μὲ τὴν προηγουμ.) αὐτόθ. Δὲν ἔμεινε γλόμπος (ἐπὶ μεγάλῃ καὶ ὀλοσχεροῦς καταστροφῇ) Πελοπν. (Φιγάλ.) β) Μεταφ., φαλακρὰ καὶ συνεπῶς στίλβουσα κεφαλὴ Ἀθῆν. κ.ά.: Τοῦ 'πεσαν τὰ μαλλιά κ' ἔγινε τὸ κεφάλι του γλόμπος Ἀθῆν. Μάδησε ὁ ἐρμούλης καὶ γυαλίζει ἡ καρκάλα του σὰ γλόμπος Πελοπν. (Γαργαλ.) Τὸ 'καμς γλόμπου τοῦ κιφᾶλ' σ' Στερελλ. (Ἀχυρ.) γ) Τὸ ἀνδρικὸν μόριον Ἀθῆν. 4) Ἡ κεφαλὴ Στερελλ. (Ἀχυρ.): Ἐχ'ς τρανὸ γλόμπου κι ἄς εἴσι κι μ'κρός. 5) Χάρτινος σφαιροειδὴς ἢ κωνοειδὴς φανὸς τὸν ὁποῖον περιφέρουν τὰ παιδία καὶ τραγουδοῦν τὰ κάλαντα Σῦρ. 6) Δύχνος Λεξ. Βλαστ. 276. 7) Ὡς ἐπίθ., ἐπὶ σταφυλῆς ἢ ὁποία ἔχει μεγάλας ρᾶγας ἐρυθροπρασίνας Στερελλ. (Δεσφίν.)

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλόμβος Κάρπ.

γλομπώνω Πελοπν. (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ό μ π ο ς.

Καθίσταμαι βάρος, γίνομαι ἐνοχλητικός: Τούτῃ ἡ γοιὰ πὺν σὲ γλομπώθη γιὰ κανένα καλὸ δὲν εἶναι. Τί μὲ γλομπώθηκες τσάμπα; Συνών. φ ο ρ τ ὶ ὠ μ α ι (διὰ τὸ ὅπ. βλ. φ ο ρ τ ὶ ὠ ν ω).

γλούβα ἡ, Ἰόνιοι Νῆσ. — Κ. Οἰκονόμ., Περὶ προφορ., 806.

Ἐκ συμφύρ. τῶν οὗς. *γ λ ό μ π α καὶ γ ο ύ β α. Λάκκος, ὄρυγμα.

γλοῦν-γλοῦ Χίος — Ν. Ἑστ. 19 (1939), 683 — Λεξ. Κομ. γλοῦν-ἄ-γλοῦ Χίος.

Λέξ. πεποιημένη ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται πρὸς δήλωσιν α) ἀνθρώπων φθόγγων Χίος: Γιὰ 'πέ μας κάμποσα γεραγιδίστικα. Καὶ μᾶς ἔλεγε γλοῦν-γλοῦ, γλοῦν-ἄ-γλοῦ (ἐκ παραμυθ.) καὶ β) τοῦ θορύβου τοῦ παραγομένου ἐκ τοῦ ρέοντος ἐκ τῆς φιάλης οἴνου Ν. Ἑστ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Κομ.: Ποίημ.

Ἀχ, ὦραία μου μπουνκάλα, | τὰ γλοῦν-γλοῦ σου κρύβουν
γλύκα
πὺν 'ς τὰ πιὸ γλυκὰ κορίτσια | ὥς τὰ τώρα δὲν τὴ
βρῆκα

Ν. Ἑστ., ἐνθ' ἄν.

γλουθιδὸς ὁ, Λυκ. (Λιβύσσ.)

Πιθαν. ἐκ τοῦ ἀρχ. γ ο μ φ ί ο ς.

Ὁ γομφίος ὁδούς.

γλουμπόκος ὁ, ἐνιαχ. γλουβόκος Πελοπν. (Ξεσχῶρ.)

Ἐκ τοῦ Σλαβ. g l o b z = λάκκος.

Μικρὸν κοίλωμα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ὅπου συγκεντρῶνται ὁμβρικὰ ὕδατα: Πιάσε τὸ κατσαρόλι τσαὶ βάλε

